

De damestas is een orakel voor Yoeke

De tas en haar (ongecensureerde) inhoud verraden hoe jij in elkaar steekt. Dat vertelt Yoeke Nagel. Voor zover ze zelf weet is zij de enige damestasjeslezer in de hele wereld.

Tekst: Nancy Ubert

Meerdere nagelviltjes in de tas? Dat zou wel eens kunnen betekenen dat jij je boosheid verdringt. Altijd een rode lipstick bij je? Dan wil je heel graag eens duidelijk zeggen hoe jij er over denkt.

Zoals een zigeunerin het koffiedik bekijkt, bestudeert Yoeke het patroon van een leeggeschudde tas. „Zit er leefgruis in - zo noem ik de suiker, snoeppapierjes, zandkorreltjes en andere restjes - dan heb ik meestal te maken met iemand die een druk bestaan leidt.”

Ze heeft er destijds een boek over geschreven: 'Damestasjeslezen'. „Op dat moment had ik er duizend bestudeerd, inmiddels meer dan vijfduizend.” Voor haar is een buidel een orakel en een goede raadgever. „Kijk maar eens naar een stagiaire. Ze zal haar tas dicht houden. Tot het moment waarop ze zich wel veilig voelt.”

Zie daar de symbolische kracht van een ogenschijnlijk doodgewoon gebruiksvoorwerp. Yoeke ziet in de soort tas (net als in kleur, vorm, sluiting en grootte) de persoonlijke drijfveren en maatschappelijke ontwikkelingen weerspiegeld.

Ploftasvrouw

„Neem de ploftasvrouw. Zij functioneert goed tussen 9 en 5. De tas is mooi van vorm, maar zodra ze het kunstwerk neerzet, zakt dat ding in elkaar. Ook zij wil na vijven met de benen omhoog en niet meer aan werk denken. Vrouwen met een tas die niet dicht kan hebben de neiging veel te veel over zichzelf te vertellen of van zichzelf weg te geven. Bovendien kunnen ze slecht 'nee' zeggen. De flaptas is juist van het tegenovergestelde type. Wat een moeite je moet doen om tot de inhoud te komen!”

Altijd een rode lipstick in de tas? Dan hoop je ooit je slag te slaan, maar lijkt het er maar niet van te komen.

Vrouwen met kleine, maar propvolle tassetjes kunnen zichzelf enorm wegcijferen. „Dat zie je bij jonge moeders. Ze vinden zichzelf minder belangrijk. Hun tasje moet in de luiertas passen. Het kan overigens ook de ultralichte bagage van Rups-

Yoeke Nagel demonstreert 'de sociale tas', van de vrouw die voor iedereen zorgt.

je Nooitgenoeg zijn. Die vrouwen zie je volop in 't Gooi. Ze dragen een merktas en zijn altijd op zoek naar nog beter en nog mooier. Ze hechten zich ook nauwelijks aan spulletjes. Morgen vinden ze weer wat anders. De plastic betaalkaart past in het handtasje en dat is genoeg.”

Koekoeksvrouw

En als je nooit een tas gebruikt omdat je liever alles in je zakken propt? „Dat kan betekenen dat je de handen vrij wilt hebben om te ondernemen. Je wilt ervaringen opdoen en hongert naar ervaringen. Of het verraadt dat je graag controle houdt. Wat je op je lijf draagt, verlies je niet uit het oog. Laatste optie: dit is een koekoeksvrouw. 'Mag mijn portemonnee bij jou in de tas?' Zo draagt deze dame nergens verantwoording voor. Ook niet als er betaald moet worden.” „We dragen spullen bij ons, die iets over ons zeggen”, is de overtuiging van schrijfster (dertien boeken staan op haar naam) journaliste en psychosociaal therapeute. De tas zelf is de buitenkant: „Daarmee showt een vrouw het deel van zichzelf dat ze juist graag wil laten zien. De inhoud blijft verborgen. Als Yoeke dan toch een damestasje 'mag lezen', komt soms heel wat persoonlijks bloot te liggen. „Dan moet je de gedachte 'Ik heb dit bij me voor het geval dat...' gebruiken als opstapje naar de waarde die het tassenvoorwerp werkelijk heeft. Het wordt pas leuk en interessant bij wat er daarna komt. Ik sprak een keer iemand die een kurkentrekker meesleepte. Voor het geval dat ze haar vriendinnen weer eens zou tegenkomen. Ze had die na de geboorte van haar kindje niet meer gezien en daar zat het probleem en de pijn.”

Yoeke Nagel geeft lezingen, bedrijfstrainingen en workshops over damestasjeslezen. Zie www.yoeke.com

'We dragen de spullen die iets over ons zeggen'

De spullen die je altijd met je meedraagt, verraden veel van je karakter.

Akkoord

Ik wist altijd zeker dat ik na Veldhuis & Kemper de politiek in zou gaan. Wij cabaretiërs zijn tenslotte 'maar' entertainers terwijl je als politicus echt een verschil kan maken. Maar na de afgelopen weken weet ik: ik ga nooit, nooit, nooit de politiek in. Van de algemene beschouwingen tot het begrotingsakkoord, het leken wel de Drie Dolle Dwaze Dagen zo snel als de idealen in de uitverkoop gingen. Politieke onderhandelingen hebben wat dat betreft veel gemeen met kinderen die zaken doen. 'Als ik nu de step mag, speel ik morgen met jou en niet met hem maar dan moet ik hem nu mijn tussendoortje als troost geven dus dan wil ik morgen de helft van jouw boterham. Oké?'. 'Ja oké'.

Alleen kinderen en politici kunnen een dergelijke deal maken en er dan tevreden mee zijn. 'We hebben niet alles wat we willen, maar we hebben op voor ons belangrijke punten goeie zaken gedaan'. Het zal wel niet anders kunnen in die ingepolderde democratie van ons, maar ik kan er niks mee. Ik stem nog wel, maar strikt genomen geef ik met die stem iemand toestemming om handje te klappen met mensen waar ik juist niet op heb gestemd. Pim Pam Petten voor gevorderden. Niks voor mij. En je bent als zij-instromer ook nog eens verre van succes verzekerd. Neem nou Henk Krol. Wat aan zijn vertrek niet vooraf moet zijn gegaan. Een 50+ cage fight! Een gekonkel waarbij de kunstgebitten over tafel vlogen. Vergaderstoelen die werden ingesmeerd met kleefpasta en sneeuwballengevechten met volle, opgerolde incontinentieuiers. Lekgeprikte banden van scootmobielen, en het geluid van looprekjes die op elkaar inhakten als geweien van edelherten tijdens de bronstijd vulde de gangen van de Tweede Kamer. Bij nader inzien niks voor mij. Maar ik heb wel respect voor ze. Alleen maar shit over je heen krijgen en nooit is er eens collectief oog voor wat je allemaal voor de mensen betekent. Wij hebben het dan maar makkelijk. Als onze 'algemene beschouwingen' er op zitten krijgen we applaus, een bos bloemen, een biertje en een klap op de schouder. En dat morgen weer. En overmorgen weer... Past beter bij me denk ik. Dan maar wat minder maatschappelijk van belang.

Al krijgen we af en toe wel degelijk een onverwacht inzicht in wat we soms voor anderen betekenen. Zoals afgelopen zaterdag in Haarlem. Een jonge vent stond tegenover ons en vertelde dat hij kort geleden z'n vrouw totaal onverwacht verloor. Hij had voor z'n intense verdriet een muziektherapie bedacht met liedjes in drie categorieën: huilen, troost en hoop. Er zat een liedje van ons in alle drie de 'bakjes'. Daar wilde hij ons voor bedanken. Dikke tranen over z'n wangen en wij waren er stil van. Ik geef mijn stem dan ook voorlopig nog maar even aan ons soort akkoord. Een ontroerend, troostend of hoopvol akkoord... Ieder z'n akkoord toch?

Met de groeten van Kemper,

Remco Veldhuis

Veldhuis & Kemper

